

Sygn. akt I C 225/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 17 kwietnia 2019 r. w J.

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 225/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 17.04.2019 r.

Powód P. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej J. B. kwoty 1.388,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 28.09.2018 r. zawartej z (...) nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z (...) Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwaną uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 1.008,84 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 379,65 zł.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiła się na wyznaczone posiedzenie Sądu, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana J. B. zawarła z (...) S.A. 24.07.2014 r. umowę pożyczki pieniężnej o nr (...). W ramach tej umowy uzyskała środki pieniężne w kwocie 2.300 zł, zobowiązując się do ich zwrotu wraz z odsetkami i kosztami w całkowitej wysokości 4.516,12 zł w 60 tygodniowych ratach (dowód: kserokopia umowy pożyczki pieniężnej nr (...) – k. 33 -34).

Powód P. (...) z siedzibą we W. zawarł 28.09.2018 r. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z (...) spółką z siedzibą w L.. W imieniu powoda reprezentowanego przez K. Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarła M. T..

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanej, wynikająca z umowy datowanej na 24.07.2014 r. nr (...). Wierzytelność ta stanowiła uprzednio przedmiot przelewu między (...) S.A. a (...) spółką z siedzibą w L. (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności – k. 7 - 19, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k. 21, kserokopia załącznika nr 8 – oświadczenie pierwotnego pożyczkodawcy (...) S.A. – k. 19v. -20).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda 18.12.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec J. B. w kwocie 1.008,84 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 379,65 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 26).

P. (...) wpisany jest do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...) (...) (dowód: W. z rejestru funduszy – k. 24 - 25).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia kserokopie dokumentów, których wiarygodność nie nasuwała wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanej J. B..

Powód pomimo, iż wykazał, że pozwaną łączyła z (...) S.A. umowa pożyczki pieniężnej z 24.07.2014 r. nr (...), nie wykazał, aby wierzytelność z tej umowy wynikającą, nabył skutecznie w ramach przelewu wierzytelności z 28.09.2018 r. Należy zauważyć, że dla skuteczności przejęcia wierzytelności wymagane jest złożenie oświadczeń woli o cesji wierzytelności przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami.

Mając to na uwadze, Sąd zważył, że zgodnie z przedłożonym przez powoda wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych, fundusz reprezentowany jest przez K. T. z siedzibą we W., a do reprezentowania funduszu uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. W imieniu K.T. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarła natomiast M. T.. Jak wynika z odpisu KRS nie była ona osobą umocowaną do reprezentowania Funduszu, zaś powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa do działania w imieniu Funduszu przez M. T., podpisanego przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu Funduszu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja powoda, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta przez osobę nieuprawnioną. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie udowodnił, by nabył skutecznie ewentualną wierzytelność wobec pozwanej.

Niezależnie od powyższego, powód nie może skutecznie domagać się zapłaty również z uwagi na upływ terminu przedawnienia, skutkujący przekształceniem dochodzonego zobowiązania w naturalne.

Pozwana – co prawda – takiego zarzutu nie podnosiła (zawiadomiona o terminie rozprawy, nie wzięła w niej udziału, nie składała też odpowiedzi na pozew na piśmie), jednak z uwagi na treść przepisów znowelizowanych na mocy ustawy z 13.04.2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych

innych ustaw, która weszła w życie 09.07.2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104) - okoliczność tę sąd zobligowany był wziąć pod uwagę z urzędu.

Przed nowelizacją obowiązywała bowiem zasada, że sąd uwzględnia zarzut przedawnienia na zarzut uprawnionego. Jednakże ta bezwzględna zasada została zmieniona przez nowy przepis art. 117 § 2¹ k.c. W myśl tego przepisu po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi. Oznacza to, że sąd rozpoznający sprawę ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu przedawnienie roszczenia przeciwko konsumentowi bez konieczności podnoszenia przez niego tego zarzutu. Niewątpliwie pozwana jest konsumentem w rozumieniu cytowanej ustawy, a więc stosują się do niej przedstawione reguły postępowania, zwłaszcza art. 117 § 2¹ k.c.

Powód w niniejszej sprawie nie określił precyzyjnie daty wymagalności dochodzonego roszczenia, wskazując ogólnikowo, że stało się ono wymagalne na skutek wypowiedzenia umowy przez wierzyciela pierwotnego. Zważając jednak na treść samej umowy pożyczki, w której strony przewidziały czas obowiązywania na 60 tygodni, tj. najpóźniej do 24.09.2015 r. można zasadnie przyjąć, że data wymagalności roszczenia przypada nie później aniżeli dzień 24.09.2015 r.

Tymczasem pozew został wniesiony do sądu w 20.12.2018 r. (k. 30), a więc znacznie po upływie terminu o jakim mowa w art. 118 k.c. i wobec powyższego należy uznać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Z powołanego przepisu wynika, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z faktu prowadzenia działalności gospodarczej, wynosi 3 lata. Zważając, że cedent, zawodowo tj. profesjonalnie w sposób zorganizowany zajmuje się zawieraniem umów pożyczek, to tym samym roszczenia z takiego tytułu mają niewątpliwie związek z prowadzoną działalnością w rozumieniu art. 118 k.c. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Takie stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego – m.in. uchwała z 17.07.2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151.

Należy jednocześnie podkreślić, że niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd w niniejszej sprawie miał obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, jak również obowiązek rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza przepisów prawa.

Ponadto, niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 07.06.1972 r., III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z 02.04.1973, III CRN 59/73, wyrok SN z 20.10.1998 r., I CKU 85/98, Lex nr 1216211).

Mając powyższe na uwadze, zgłoszone powództwo podlegało oddaleniu.